

РЕШЕНИЕ

№ 3982

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2100** по описа за **2013** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Производството е образувано по жалба на Комисия за финансов надзор (КФН), чрез процесуалния й представител срещу съдебно решение от 2.07.2012г. по нахд № 4344/2011г., постановено от СРС, НК, 21 състав, с което се отменя изцяло наказателно постановление № Р – 10 - 56 от 02.02.2011г., издадено от Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Осигурителен надзор”, с което е наложена имуществена санкция в размер 10 000 лв. на основание чл. 354 ал. 2 от КСО , чл. 351 ал. 2 вр. с ал.1 от КСО за нарушение чл. 121 ал. 6 от КСО във вр. с чл. 34 ал. 5 и чл. 36 ал. 4 от ПОДДПФ „Доверие” на Пенсионноосигурителна компания [фирма].(П. [фирма]).

Касаторът твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно, като постановено в противоречие със закона. Твърди, че даденото в НП словесно описание на вмененото на нарушителя нарушение съответства напълно на дадената правна квалификация на същото, а именно, че е нарушена общата норма на чл. 121 ал. 6 от КСО. Сочи, че нарушението е извършване на дейност от наказаното лице в несъответствие с правилника, а именно в несъответствие с чл. 34 ал. 5 и чл. 36 ал. 4 от

Правилника на П. [фирма]. Твърди, че невключването в индивидуалния договор на клаузи относно таксите и удръжките, които се правят и в частност в конкретният случай относно таксите и удръжките, които не се правят, тъй като фондът е приел облекчения в тази връзка е нарушение на разпоредбата на чл. 121 ал. 6 от КСО. Излага съображения, че при констатирано нарушение на разпоредби от Правилника за организацията и дейността на ДПФ „Доверие” нарушена норма не може да бъде тази по чл.237 от КСО, а следва да е по чл.121, ал. 6 от КСО. Моли съда да отмени оспореното решение и да бъде постановено друго, с което се потвърди НП.

Ответникът по касация изразява становище, че жалбата е неоснователна и иска решението на СРС да остане в сила.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Шести касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Със съдебно решение от 2.07.2012г. по нахд № 4344/2011г., постановено от СРС, НК, 21 състав, е отменено изцяло наказателно постановление № Р – 10 - 56 от 02.02.2011г., издадено от Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Осигурителен надзор”, с което е наложена имуществена санкция в размер 10 000 лв. на основание чл. 354 ал. 2 от КСО, чл. 351 ал. 2 вр. с ал.1 от КСО за нарушение чл. 121 ал. 6 от КСО във вр. с чл. 34 ал. 5 и чл. 36 ал. 4 от ПОДДПФ „Доверие” на Пенсионноосигурителна компания [фирма].(П. [фирма]).

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че при реализирането на административно-наказателната отговорност са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, не е налице съответствие между деянието вменено на нарушителя описано в АУАН и в НП и посочените като нарушени правни норми, както и че нормата на чл.121, ал.6 от КСО не въвежда задължения за дружеството. Обосновал е извод, че вероятно се касае за нарушение на чл.237 от КСО, но е недопустимо да се тълкува волята на административно-наказващия орган. В тази връзка е приел, че незаконосъобразно е ангажирана административно – наказателната отговорност на дружеството.

Пред настоящата инстанция не са представени доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон.

Районният съд е изпълнил служебното си задължение да събере доказателства за проверка на изложените в акта и НП факти, като е приобщил към делото по надлежния процесуален ред относимите писмени и гласни доказателства. Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. Настоящата касационна инстанция споделя направените от СРС правни изводи за несъответствие между описанието на нарушението и неговата правна квалификация, което винаги съставлява съществено

процесуално нарушение, тъй като засяга правото на защита на наказаното лице, поради което не следва да ги повтаря отново. Подобно несъответствие не може да бъде преодоляно в съдебната фаза. Като допълнителни мотиви касационният състав излага следното: Нормата на чл. 121 ал. 6 от КСО е обща норма. Неправилно съдът е приел, че не е задължителна. Видно от посочената разпоредба същата вменява в задължение на пенсионноосигурителните дружества да осъществят дейността си съгласно разпоредбите на този кодекс и в съответствие с устава си и с правилника за организацията и дейността на управлявания от него фонд за допълнително пенсионно осигуряване, т.е. нормата е императивна. Така цитираната разпоредба изисква конкретизация при установено нарушение на съответните норми от КСО, устава или правилника, които са нарушени. В тази връзка в конкретният случай в НП като нарушени за посочени разпоредбите на чл. 34 ал. 5 и чл. 36 ал. 4 от Правилника на П. [фирма]. Посочените разпоредби съдържат допълнителни условия, при които такси и разноски по сключен договор не се внасят и не се удържат. В оспореното НП като извършено нарушение е посочено „липсата на клаузи, които да информират осигуреното лице за наличието на условия свързани със събирането на такси и удръжки от компанията”. Така посоченото описание на вмененото нарушение предполага, навежда на липсата на клаузи, които предвиждат заплащането на допълнителни такси и удръжки. Цитираните като нарушени разпоредби се отнасят не за условия за заплащане на допълнителни суми като такси и удръжки, а за случаите, в които не се дължат такси и удръжки. Въз основа на така посоченото настоящият състав намира, че в оспореното НП е допуснато несъответствие между словесното описание на нарушението и посочените като нарушени правни норми. Намира, че така посоченото нарушение в конкретният случай е съществено, тъй като се е отразило на правото на защита, като П. [фирма] е поставена в невъзможност да знае срещу какво се брани срещу непосочването в договора на такси и удръжки, които следва да се заплащат допълнително от осигурено лице или срещу такива, които не се дължат и от заплащането на които осигуреното лице е освободено, т.е. такива, които не се дължат.

Следва да се отбележи също, че разпоредбата на чл. 305 от КСО предвижда минимално необходимото съдържание на индивидуалния договор, като под т. 7 като минимално необходимо съдържание са посочени таксите и удръжките. От тълкуването на разпоредбата е видно, че същата касае таксите и удръжките, които следва да се заплащат, а не тези които не следва да се заплащат. В тази връзка настоящият състав намира, че невключването в индивидуалния договор на такси и удръжки, които не се следват и не се дължат, не представлява неизпълнение на законоустановено задължение, тъй като такова липсва относно изискванията за минимално съдържание на индивидуалния договор.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение е законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 2.07.2012г. по нахд № 4344/2011г.,
постановено от СРС, НК, 21 състав
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: